

Ljubica Jelisavac

VIDIM SEBE...

Galerija Singidunum, 10 – 20. oktobar 2006.

Umetnici:

Ljubica Jocić: 1) instalacija (video rad koji se projektuje na majoličkim pločicama i 2) zidni pano od majoličkih pločica sa sito štampom

Aleksandra Kostić: 1) objekat – jastuk sa digitalnim otiskom i sito-štamptom i 2) svetlosna instalacija

Goran Malić: digitalni otisci

Svi radovi su iz 2006. godine

Autor koncepcije izložbe: Ljubica Jelisavac

"Poruka i kvalitet koju delo poseduje je, uz kritiku javnosti i autorovu ispunjenost – da je bavljenje umetnošću i izražavanje kroz nju za njega osnovna esencija života i da on za nju živi, ali na žalost ne i od nje, alfa i omega današnje umetnosti u Srbiji. /.../

Sve što se unese, ponovo izlazi napolje i prerađuje se sa tendencijom da bude gore a više multiplikovano kao manirizam, da bude bolje ali teže za umetnika da opstane, da bude u kontinuitetu koji traje onoliko dugo koliko umetnik može da izdrži i preživi. Video-tonski zapis je morbidna predstava sadašnjice i uslova u kojima umetnik živi i stvara, aluzija na situaciju u kulturi koja je beznadežna i sumorna."

Ljubica Jocić

tvoreno pitanje statusa samostalnih umetnika u društvu i uopšte autonomnog delovanja u kulturi, kao i karakter i položaj prostora Galerije "Singidunum", pogodne za javni govor u prvom licu, podstakli su me da ponudim odabranim autorima, predstavnicima srednje generacije, da na izložbi "Vidim sebe...", umetničkim radovima odraze svoje trenutne stavove o sebi samima. Autori su tako i delove sopstvene produkcije specifično problematizovali pitanjima koja sebi postavlja – ju svakodnevno i od kojih upravo stoga i beže, poput: "Vidim li ja sebe? Kako vidim sebe? Kuda idem? Mora li tako? Dokle ovako?" Kreativno isprovocirani i usredsređeni na problem, neki od njih su, u stvari, nastavili svoju davno započetu otvorenu seriju uslovno rečeno – autoportreta kroz vreme i urbani prostor (Goran Malić, Aleksandra Kostić) ili je ovim započinjju (Ljubica Jocić). Takav pristup pruža im mogućnost istovremenog isticanja problema koje kao društveni subjekti imaju i suočavanja sa njima, i doživljaja umetničkog rada (procesa, ali i koncepta i estetike...) kao manje – više katarzičnog pribežišta.

Bilo da je u pitanju "beleženje trenutaka" digitalnim fotoaparatom, kao introspektivni pogled u sebe, kroz vreme, u ovom slučaju – doba dana (G. Malić) bilo da se sopstveni lik postavlja u kontekstu simbola koje beleže tumači sna (A. Kostić) ili u nus – prostoriji u kojoj traje istovremeno hranjenje i pražnjenje organizma (Lj. Jocić) reč je ne toliko o samoreprezentaciji koliko o vizuelizaciji kontakta sa sopstvenim često potiskivanim bićem. I kao da autori ovim radovima kompenzuju nemogućnost restitucije svojih bića, budući rastrzani u pokušajima pozicioniranja sebe u svetu privatnosti, sistemu umetnosti i društvenoj slici. /.../ (izvod iz teksta u katalogu izložbe)